

Sygn. akt XI W 13416/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

Przy udziale oskarżyciela publicznego:-----

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2016 roku

sprawy **J. B.**

syna A. i H. z domu B.

urodzonego dnia (...) w L.

obwinionego o to, że:

w dniu 15 kwietnia 2015 roku ok. godz. 19:16 na drodze publicznej w ruchu lądowym w W. na ul. (...) wys. Budynku ul. (...), naruszył zasady określone w art. 49 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) zaparkował pojazd na jezdni wzdłuż linii ciągłej zmuszając kierujących pojazdami wielośladowymi do najeżdżania na tę linię,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz.1137, z późn. zm.)

orzeka

I. obwinionego **J. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 4 wyżej powołanej ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go, na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpw w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 13416/15

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 kpw w zw. z art. 82 § 1 kpw zakres uzasadnienia został ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W związku z powyższym Sąd zważył, co następuje:

Wykroczenie z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Popęlnienie wykroczenia opisanego w tym przepisie zagrożone jest karą grzywny do 3000 złotych albo karą nagany.

W art. 97 Kodeksu wykroczeń ustawodawca stypizował czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter typowo blankietowy, co oznacza, że do wypełnienia znamion wykroczenia należy szukać w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub w przepisach wydanych na jej podstawie, przy czym różnych w dyspozycji od wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji określonych w Kodeksie wykroczeń. W art. 49 ust. 1 pkt. 4 w/ w ustawy ustawodawca wskazuje, iż zabrania się zatrzymania pojazdu na jezdni wzdłuż linii ciągłej oraz w pobliżu jej punktów krańcowych, jeżeli zmusiłoby to innych kierujących pojazdami wielośladowymi do najeżdżania na tę linię.

Zgodnie z definicją ustawową wynikającą z art. 2 pkt 29 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym, zatrzymanie pojazdu polega na unieruchomieniu pojazdu niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwającym nie dłużej niż jedną minutę, oraz każde unieruchomienie pojazdu wynikające z warunków lub przepisów. Natomiast zgodnie z art. 2 pkt. 30 powyższej ustawy postój pojazdu polega na unieruchomieniu pojazdu niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego, trwającym dłużej niż 1 minutę.

Zauważyć należy, że J. B. w swoich wyjaśnieniach przyznał, iż w dniu 15 kwietnia 2015 roku około godziny 19:16 na drodze publicznej w ruchu lądowym w W. na ul. (...) na wysokości budynku (...) zaparkował pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) na jezdni wzdłuż linii ciągłej. W toku czynności wyjaśniających przyznał, że dokonał przedmiotowego zatrzymania na 15 minut.

Ponadto stwierdzić należy, iż ulica (...), na której obwiniony dokonał zatrzymania, jest wąską ulicą dwukierunkową, bez przejazdu (tak zwana: ślepa uliczka), służącą głównie do dojazdu do znajdujących się na niej posesji. Nie ulega wątpliwości, że zaparkowanie pojazdu wielośladowego przy krawężniku po którejkolwiek ze stron, powoduje, że inni kierujący pojazdami wielośladowymi zmuszeni są do najeżdżania na podwójną linię ciągłą oraz do jej przekraczania.

Nie ulega zatem wątpliwości, że J. B. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu art. 49 ust. 1 pkt. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Potwierdzają to zebrane w sprawie stanowiące podstawę wydania wyroku dowody, które w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne.

Zgodnie z art. 5 kodeksu wykroczeń „wykroczenie można popełnić umyślnie, jak i nieumyślnie, chyba że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślnie”. Wobec powyższego, wykroczenie z art. 97 kodeksu wykroczeń może być popełnione umyślnie. Wykroczenie umyślnie zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni), albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi (zamiar ewentualny) – art. 6 § 1 kodeksu wykroczeń. Zdaniem Sądu obwiniony przypisane mu wykroczenie popełnił umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony, jak wyjaśnił w toku czynności wyjaśniających wiedział, że zaparkował swój pojazd nieprawidłowo. Ponadto zaznaczyć należy, iż obwiniony jest mieszkańcem budynku przy Ludnej 1B vis a vis którego doszło do zdarzenia. Nie ulega zatem wątpliwości, iż J. B., posiadając uprawnienia do kierowania pojazdami zdawał sobie sprawę z istniejącego w tym miejscu zakazu zatrzymywania się. Sąd stwierdził nadto, że w niedalekiej odległości od miejsca zamieszkania obwinionego znajdują się miejsca parkingowe, wobec czego obwiniony nie był zmuszony przez zastane warunki jak i przepisy ruchu drogowego zatrzymać przedmiotowy pojazd w miejscu zabronionym. Obwiniony jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami obowiązany jest znać zasady ruchu drogowego zawarte w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym oraz rozporządzeniach wydanych na jej podstawie i je respektować. W ocenie Sądu, obwiniony popełnił zarzucany mu czyn świadomie, to jest chciał zaparkować w danym miejscu, o którym wiedział, że jest objęte zakazem i dokonał tego.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. Ze względu na postanowienie art. 1 § 2 k.k. przyjąć należy, że klasa czynów stanowiących wykroczenia to czyny społecznie szkodliwe w stopniu znikomym. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zważyć należy, że J. B. dopuścił się popełnienia czynu zabronionego przez ustawę, który godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. W związku z powyższym za popełnienie tego czynu należy sprawcę ukarać.

Za powyższe wykroczenie przewidziano karę grzywny do 3000 złotych alternatywnie z karą nagany. Sąd, po przeanalizowaniu okoliczności sprawy, uwzględnił wniosek oskarżyciela publicznego, złożony w trybie art. 58 kpw o skazanie obwinionego bez przeprowadzenia rozprawy i ukaranie obwinionego karą grzywny w wysokości 200 złotych. Uwzględniając wniosek Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości 200 złotych, a więc wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (przedział od 20 do 3000 złotych), jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił prowadzenie przez obwinionego nienagannego trybu życia przed popełnieniem wykroczenia, obwiniony nie był bowiem karany za wykroczenia (k. 10). Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że orzeczona kara spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej jak i indywidualnej.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości.